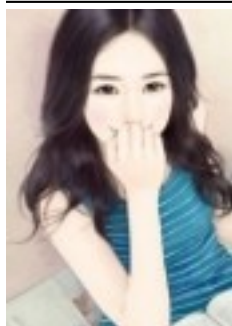

Lấy Em Làm Điểm Tâm

Contents

Lấy Em Làm Điểm Tâm	1
1. Chương 1: Hắc Lang Gặp Bạch Thỏ	1
2. Chương 2: (1)	4
3. Chương 3: (2)	6
4. Chương 4: (3)	8
5. Chương 5: Hầu Gái Và Trịnh Thiếu Gia Bí Ẩn	10
6. Chương 6: Trong Phòng Tắm	12
7. Chương 7: Không Thể Trốn Chạy	16
8. Chương 8: Ông Xã	19

Lấy Em Làm Điểm Tâm

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, siêu H (20+)WARNING: Truyện này tuyệt cấm trẻ em dưới tuổi vị thành niên. (7

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-em-lam-diem-tam>

1. Chương 1: Hắc Lang Gặp Bạch Thỏ

Lô Vỹ Tinh tóc dài cột cao đơn giản, váy trắng liền thân, đồng màu với làn da càng tôn lên da dẻ trắng nõn trong suốt.

Đứng trước cổng vào công ty Ninh Ba, công ty chế tác game lớn nhất, nổi tiếng nhất, nhiều nhân tài nhất cả nước hiện nay. Lô Vỹ Tinh ngược lên nhìn toà thị chính to lớn khiến suýt chút ngã rập vì choáng ngợp.

Cao gì mà cao thế?

Một...

Hai...

Mười một...

...

Hai mươi...

Hai mươi lăm

Ồi...những hai mươi lăm tầng. Một công ty có cần lớn như vậy không? Địa điểm mà công ty đặt tại cũng là nơi thiên địa nhân hoà, hẳn không biết tiêu phí bao nhiêu a.

Không hổ danh là Ninh Ba đại Boss.

Hôm nay Lô Vỹ Tinh có cuộc phỏng vấn ở đây, nơi mà ước mơ của cô đặt tại.

Là một sinh viên vừa tốt nghiệp ngành kỹ thuật thiết kế của trường đại học công nghệ T, tất nhiên nơi đây sẽ là ước mơ của bất cứ ai học ngành này.

Siết nhẹ quai xách balo, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, thở một hơi sâu lấy bình tĩnh.

Ok. Vào thôi.

Trên hành lang cao cấp lát toàn gạch sứ cao cấp , sáng bóng đến có thể soi gương vào đó.

Lô Vỹ Tinh tay siết balo, nhìn quanh ngó dọc.

Công ty gì mà lớn vậy? Thế có phải là hại cô rồi không?

Cô lạc đường rồi.

Trong điện thoại gọi phỏng vấn nói là tầng cao nhất. Nhưng tầng cao nhất rốt cuộc là phòng nào mới được chứ.

Lô Vỹ Tinh đành bấm bụng đi vòng quanh tầng cao nhất toà thị chính với suy nghĩ: phòng phỏng vấn thì phải là phòng có nhiều người ở ngoài để chờ phỏng vấn.

Năm phút...

Mười phút...

Mười lăm phút...

Huhu...đã đi mấy vòng rồi, nhưng là vẫn không thấy phòng nào nhiều người a.

Chẳng lẽ cô nhầm?

Không thể nào.

“Hôm nay phỏng vấn nhiều người nhỉ?”

Nhân viên A nói với nhân viên B, dù khoảng cách không gần nhưng hai chữ ‘phỏng vấn’ thì cô không thể nhầm được.

“Ừm. Xem lý lịch thì toàn là nhân tài không. Mà thấy bảo phòng của Ninh tổng giám đốc...”

Tiếng nói xa dần, Lô Vỹ Tinh chỉ còn một thông tin duy nhất tồn tại trong não.

Phòng của Ninh tổng giám đốc.

Phòng của Ninh tổng giám đốc à?

A...đây rồi.

Nhìn vào tấm biển ‘Ninh tổng’ treo trên cánh cửa gỗ to lớn trước mặt, Lô Vỹ Tinh nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt nai xinh đẹp vô tình vẽ thành hình trăng khuyết.

Bên ngoài phòng không còn ai, chắc là phỏng vấn hết rồi. Nhưng là giờ phỏng vấn vẫn chưa đến nên họ không thể bắt tội cô đến muộn được.

Chỉnh sửa lại quần áo một chút, bày ra khuôn mặt rạng rỡ hơn một chút.

Lô Vỹ Tinh cầm lấy nắm đấm cửa, mở ra.

‘Cạch’

Một giây...hai giây...

Không khí tựa hồ đông cứng lại.

Trước mặt cô hiện ra cảnh tượng thật khiến người ta mặt đỏ tía tai.

Trên sofa, một người phụ nữ trần truồng, đang không ngừng lấy bộ ngực sữa cọ xát lấy tấm ngực rắn chắc sau lớp áo sơ mi của hần.

Hai chân dang rộng ngồi lên hạ bộ hần. Làn da trắng như tuyết, bàn tay ôm lấy cổ hần, vặn vẹo thân thể như rắn, cúi đầu hôn lên cổ hần cộng với tiếng thở dốc dâm dục.

Còn hần, Lô Vỹ Tinh liếc nhìn, bất giác lại đỏ mặt chuyển ánh mắt.

Hần thật đẹp quá đi.

Cơ thể to lớn cường tráng, cơ bắp rắn chắc hiện hữu sau bộ tây trang còn nguyên vẹn trên cơ thể, chỉ lộ ra chiếc cổ với đường gân xanh vì lộn xộn cổ áo.

Tóc đen mềm, mày đậm. Đôi mắt đen bóng thần kỳ, tựa như báo săn mồi. Cuồng dã mà đầy mùi nguy hiểm.

Hần ngồi giữa trên sofa, mặc cho nữ nhân dáng vóc mê người kia đang vận dụng hết khả năng đưa hần tới nơi cao nhất của đỉnh núi dục vọng. Nhưng là...

Không phải chứ?

Hần đang nhìn cô. Nhìn cô bằng cái thứ ánh mắt chết tiệt làm chân cô nhũn ra, tựa hồ không còn khí lực.

Ngón tay đang đặt trên nắm đấm cửa run lên.

Bất giác, cô cảm thấy nguy hiểm đang cận kề.

“Ra ngoài.”

Người đàn ông nói, giọng có chút bức tức, ánh mắt vẫn dán chặt lên người cô.

Cô gái trên người hần nghe vậy thì càng ôn nhu quấn lấy hần, ánh mắt hướng về phía cô nhẹ nhàng giương ra nụ cười.

Gì chứ?

Tưởng tôi thích ở đây mà làm bóng đèn cho đôi dâm phu dâm phụ các người?

Lô Vỹ Tinh đang định nhấc chân bước ra thì thanh âm trầm thấp ngông cuồng nhưng đầy uy mãnh kia lại vang lên.

“Ai cho cô rời khỏi đây? Thư ký Ly, tôi bảo cô ra ngoài.”

(*thông báo: từ chương 2 trở đi => toàn H)

2. Chương 2: (1)

Sau khi Ly thư ký ra ngoài ném một ánh mắt hung dữ khi đi ngang qua cô thì cửa phòng được đóng lại.

“Cô. Lại đây.”

Âm điệu ra lệnh buộc người khác không thể không tuân.

Lô Vỹ Tinh ngừng nghếch bước từng bước nhỏ, tựa hồ di chuyển dích dắc.

“Nhanh một chút.”

Người nào đó không kiên nhẫn nhíu lại đôi mày, Lô Vỹ Tinh giật thót vội chạy lại trước mặt hắn.

Hắn nheo lại đôi đồng tử sắc sảo, nhìn vào kẻ đang đứng cúi đầu như đứa trẻ có lỗi.

“Cô biết tôi là ai không?”

Lô Vỹ Tinh lén lút mím môi nhìn hắn.

“Ni...Ninh tổng?”

Ninh Kiến Thần gật gật đầu tỏ ý tán thưởng. Bàn tay to lớn vỗ nhẹ lên ghế sofa ý bảo cô ngồi.

Mặt Lô Vỹ Tinh nhất thời ửng hồng, đây là Ninh Ba, làm sao có thể ngồi chung với đại boss như vậy.

Cô bỗng kinh hãi không khỏi tự chủ lui ra phía sau một bước.

“Cô muốn phỏng vấn?”

Ninh Kiến Thần không nhanh không chậm nhìn cô tựa đã thú rình mồi mà nói.

Vấn đề lớn đây. Phỏng vấn a. Tất nhiên rồi.

Liên như phản xạ không điều kiện, cô cúi đầu ngồi xuống.

Nhưng cô không biết, cô không biết rõ, ánh mắt người đàn ông bên cạnh như một con sói, một con sói đã đói khát rất lâu, đôi mắt hắn đen láy thâm trầm, mang dục vọng nồng đậm, giống như dao nhỏ muốn hung hăng lóc từng mảng da thịt cô, tựa hồ muốn lột trần, ăn thịt cô đến xương cốt cũng không chừa lại.

Bỗng bên eo cô xuất hiện một bàn tay, thêm lực đẩy người cô nghiêng sang một bên.

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, lại ngã vào một lồng ngực mạnh mẽ, chiếc váy rộng cổ tuột ra, nhất thời lộ một mảnh trắng muốt, đồng tử người đàn ông kia gắt gao co rút lại, hơi hơi nheo mắt, từ trên nhìn vào cổ áo cô.

Bộ ngực tuyết trắng mềm mại lộ ra hơn phân nửa, khuôn ngực nhấp nhô, khiến đoá hoa nhỏ trên đó cũng di động, như hai quả dâu tây hồng trên bánh bao, dụ dỗ hấn cắn lên.

Cảm giác rõ ràng hô hấp nặng nề từ phía sau, bàn tay to nóng bỏng đang đặt trên eo giống như bàn ủi, Lô Vỹ Tinh vội vàng đứng thẳng người, chỉnh lại cổ áo chính mình: “À, tôi...tôi xin lỗi.”

“Không cần. Tôi cố ý đấy.”

Giọng nói Ninh Kiến Thần trầm khàn và nhỏ, mang chút ái muội và dục vọng, hắn cũng không buông tay, đốt ngón tay thô ráp cách y phục thật mỏng vuốt ve cô eo, một mảnh nóng cháy.

Lô Vỹ Tinh cắn chặt môi, khẽ nhích người, nhưng bàn tay người kia vẫn dính chặt như keo, gắt gao ghì chặt trên thân thể cô.

“Đừng, đừng như vậy.”

Cô duỗi tay cố gắng đẩy hắn ra, nội tâm vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, nhưng lại không dám lớn tiếng hét lên.

“Anh làm gì thế, nơi này là công ty, là phòng làm việc của tổng giám đốc, có camera, sẽ bị người khác nhìn thấy... A!”

Lô Vỹ Tinh kinh hãi thở gấp, đôi bàn tay di chuyển từ eo lên phía trên, gấp gấp nắm lấy một bên dây dầm, thô lỗ xoa nắn.

“Ý cô là nếu không để người khác thấy thì được?”

Nam nhân dồn thân thể mảnh khảnh của cô vào góc sofa, đưa mắt nhìn xuống liền nhìn thấy đôi ngực chính mình bị người đàn ông phía sau nhào nặn thành đủ mọi hình dạng, một vật thô kệch sát eo cô, khiến cô hít thở dồn dập.

“Không, đừng!”

Cô nôn nóng vịn vẹo thân thể, không tưởng tượng cảnh tượng tiếp theo. Mong muốn chạy thoát khỏi đây.

Tay người đàn ông kia cường tráng mạnh mẽ, giam cầm cánh tay đang giãy giụa của cô ở phía sau, khiến cho bầu ngực căng tròn càng ưỡn cao, càng thuận tiện cho bàn tay hấn chà đạp, hô hấp hấn càng dồn dập, nặng nề nút găm cổ cô, vật căng thô to cọ vào hông cô, không ngừng ma sát, cho dù cách lớp quần áo, Lô Vỹ Tinh cũng rõ ràng cảm giác vật nam tính khổng lồ kia đang nóng cháy, nhất là cô càng giãy dụa, vật kia lại càng lớn hơn.

“Em thật thơm ngọt, thật khiến tôi muốn ném thử.”

Nam nhân vừa nói những lời hạ lưu, tay vừa lặn vào trong váy cô, không để ý đến sự vùng vẫy yếu ớt của cô, cưỡng hấn in dấu tay lên nơi tư mật nhất của người con gái, đùa bỡn đoá hoamẩn cảm.

“A!”

Thân người Lô Vỹ Tinh mạnh mẽ run lên, cảm thấy bụng không ngừng co rút, một luồng khí nóng dâng trào, một loại cảm giác kỳ quái mà xa lạ khiến cô xấu hổ và giận dữ không biết phải làm sao.

“Đừng, đừng mà” Cô thét chói tai khóc ra, “Van cầu anh, đừng.”

“Đừng ngừng sao?”

Ninh Kiến Thần cũng dần khó khăn thở dốc, hai ngón tay thô lỗ chen vào hoa huyệt cô, sờ soạng phần thịt mềm bên trong

“Tiểu yêu tinh, kẹp tôi chặt vậy, a, thật muốn giết chết em.”

“Đừng! Van cầu anh.”

“Yên tâm đi. Phòng tôi không có camera. Không ai nhìn thấy đâu.”

Ngón tay hấn chọc ra vào trong cơ thể cô, dính đầy hoa dịch trắng mịn

“Xem kìa, rõ ràng đã muốn, lại sống chết làm dáng điệu trinh tiết liệt nữ.”

Hấn rút ngón tay ra, xoa xoa chất lỏng dính ở đầu ngón tay nhót nhất, hô hấp không ổn liếm nhẹ vành tai cô, tay còn lại kéo cao phần chân váy, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

“Tiểu yêu tinh, em rõ ràng đang cầu xin tôi đâm chết em.”

Lô Vỹ Tinh hoảng sợ giãy dụa, nhưng lại bị người đàn ông kia ghì chặt không thể động đậy.

Tay kia chạm vào thắt lưng, động tác thoát quần rất lưu loát, một giây sau cô liền cảm giác được vật nam tính khổng lồ thô dài ép sát trên mông, nóng cứng như một chiếc gậy sắt.

“Em phá hỏng món điểm tâm dù chán ngắt của tôi. Nhưng em vẫn phải đền bù.”

Ninh Kiến Thần thở gấp, âm thanh từ trong kẽ răng cố gắng phát ra

“Tiểu bạch thỏ, em quả là trời sinh quynh rũ đàn ông!”

3. Chương 3: (2)

“Không! Đừng. Ninh tổng giám đốc.”

Phát hiện ra người đàn ông kia muốn làm gì, Lô Vỹ Tinh toàn thân khấn trương đến cứng nhắc, nói sao thì nói, dù là đã hai mươi tư tuổi nhưng nàng vẫn còn là con gái, vẫn là chưa biết gì về những loại chuyện thể này, chưa biết mùi đời là như thế nào.

Lô Vỹ Tinh bị hấn gắt gao càn quấy, lại còn trên sofa, lại còn là ban ngày, mỗi một hành động một đường nét chính là đều bị thu vào tầm mắt.

Cô không khỏi sợ hãi kích động với sự tình này. Nhất là, người đàn ông này, cô chẳng hề quen biết!

“Đừng nói không, em rõ ràng cầu xin tôi đừng chết em!”

Cảm nhận hoa huyết nàng đã có chút ảm ướt.

Hấn cắn răng, mạnh mẽ động thân, thô bạo chọc vật thô to kia vào trong!

“A...a...a

~a

”

Hai người đồng thời phát ra tiếng tiếng thét.

Lô Vỹ Tinh là đau đớn, còn hấn là sướng khoái .

Phía dưới thân truyền lên cảm giác đau muốn xé rách, thứ chất dịch màu trắng bao quanh nơi giao hợp, pha lẫn một ít tơ máu.

Quả là một tiểu bạch thỏ a.

“Rút ra! Rút ra! Đau....á...huhu”

Lô Vỹ Tinh thanh âm đau đớn la hét, ra sức giãy dụa vặn vẹo, nhưng chỉ có thể tuyệt vọng cảm giác vật khổng lồ cứng rắn kia đang xé rách bên trong cơ thể.

“Tiểu yêu tinh, em muốn bức tôi điên sao!”

Ninh Kiến Thần chỉ cảm thấy bên trong cô bó chặt căng siết, làm người khác phát điên, giống như có vô số miệng nhỏ hung hăng hút chặt lấy hấn, khiến hấn không sao kiềm chế được.

Bạch thỏ muốn dụ dỗ ta trầm luân a.

Gầm nhẹ một tiếng, hưng phấn vỗ cái mông tuyết trắng của cô một cái, không để ý đến tiếng kêu khóc nức nở, hấn dùng sức mạnh mẽ nhấp nhô eo, điên cuồng đưa đẩy.

“A! Đau! Buông, buông ra!”

Lô Vỹ Tinh bị ép chặt ở trên sofa không thể động đậy, hai chân cô bị người đàn ông kia bá đạo kia đặt lên sofa, sau đó dùng tay giang rộng ra.

Lực va chạm mạnh nên cô tựa hồ muốn nhũn ra, từ từ mềm nhũn trên sofa mềm mại, trọng lượng toàn thân tựa hồ cũng tập trung tại một điểm kết hợp cùng hấn, mỗi khi cô muốn trượt xuống, lại bị hấn mạnh mẽ chọc mạnh đẩy lên.

Va chạm mạnh mẽ vì thứ to lớn khiến toàn thân cô đau đớn run rẩy, nhưng rồi lại dâng lên khoái cảm không lời.

Loại khoái cảm làm cô thấy bất lực, trong vô thức khuy ngã, lại lần nữa ngênh tiếp dục vọng của hấn!

Hết lần này đến lần khác, tiết tấu người đàn ông kia không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ có mạnh mẽ va chạm, nhiều lần vọt tới đỉnh điểm, mỗi khi đội lên hoa tâm, quy đầu cực đại ngang ngược cạy mạnh đâm vào lối mòn hoang vu chưa từng được khai phá của cô, rồi lại nhanh chóng rút ra, cọ mạnh vào vách thịt non mềm.

Đau đớn bén nhọn cùng khoái cảm xa lạ hòa trộn cùng một chỗ, khiến Lô Vỹ Tinh khẽ phát ra tiếng nức nở, nhưng tựa hồ cũng như tiếng rên rỉ khoái cảm.

Trong căn phòng tổng giám đốc của Ninh Ba, một loại không khí nóng rực bao vây lấy hai người đang hoà nhập trên chiếc sofa màu đen bóng.

“Tiểu yêu tinh, em kẹp anh thật chặt. A

~”

Hắn hưng phấn ngửa đầu lên, hạ bộ không ngừng di động tại nơi kết hợp, bàn tay thô lỗ xoa bóp mông cô, sau đó vỗ mạnh, phát ra những âm thanh ‘bốp chát’ nhức tai.

“A!”

Lô Vỹ Tinh khóc đến hai mắt nhòa lệ, phía trên truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô run rẩy không thôi, tiểu huyết mạnh mẽ co rút lại!

“Đáng chết!”

Đôi mắt Ninh Kiến Thần tối sầm lại, thô bạo rút gậy thịt ra, quy đầu to giật giật mãnh liệt, tựa hồ sẽ xuất tinh ra bất cứ lúc nào.

Một hồi lâu sau, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn con mèo nhỏ đang vô lực thở dốc trên ghế.

Hắn đột nhiên kéo cô sát lại, cúi đầu hôn môi cô, đầu lưỡi trơn ướt linh hoạt thừa dịp cô đang thở dốc tiến quân thần tốc, khuấy đảo khoang miệng cô, cuốn lấy chiếc lưỡi non mềm của cô, mút sâu vào.

“Ừm”

Ừm mà, ừm!” Lô Vỹ Tinh vừa định thừa dịp hắn dứt ra để đàm phán, lại bị hắn nâng một chân lên rồi điên cuồng tiến vào sâu bên trong.

Người đàn ông kia không ‘đánh đấm’ lung tung như trước, mà tiếp tục hôn cô say sưa, thông thả đưa đẩy, để Lô Vỹ Tinh có thể cảm thụ được vật cứng rắn nóng rực đang từng chút từng chút đâm vào bên trong, cương quyết bày ra tư thế mạnh mẽ, chiếm đoạt nơi thần bí nhất của cô, dùng vật nam tính ấy dần đánh thức dục vọng sâu thẳm trong cô.

“Ừm...ân...”

Lô Vỹ Tinh vô thức phát ra tiếng rên rỉ, cô chợt bị tiếng kêu của mình làm sợ hãi, đây chính là tiếng của cô sao?

Cô trước giờ không bao giờ nghĩ bản thân lại có thể phát ra loại rên rỉ dâm dăng này.

Con người đen lấy nồng đượm tình dục của hắn thoáng hiện nét khó hiểu, hắn khẽ nhếch môi, vừa dùng đầu lưỡi liếm làn môi cô, vừa dùng ngón tay vuốt ve mặt cô, giống hệt đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt vậy, chậm rãi lướt qua làn mi cô, mắt cô, luồn sâu vào mái tóc đen bóng của cô, cảm giác giữa đùi cô xuân triều tuôn ra, phần phân thân của hắn lại tà ác chậm rãi phình to, lại nặng nề chọc vào sâu hơn sâu hơn!

“A a a a ”

Không kêu la như trước, Lô Vỹ Tinh cơ hồ chỉ biết khóc lóc, đầu óc cô trống rỗng, chỉ biết vô thức ôm lấy cổ hắn, thành vách tiểu huyết vừa trắng vừa mềm không ngừng chèn ép gây thịt to lớn, như muốn ép khô lấy nó.

“Đúng là bạch thổ dâm dăng, đã ướt sớm vậy ư.”

Người đàn ông kia cắn mạnh lên cổ cô, không để ý đến tiểu huyết mất cảm của Lô Vỹ Tinh co rút mãnh liệt.

Rút ra, rồi thúc mạnh vào trong, làm chất nhờn của Lô Vỹ Tinh chảy đầm đìa, khiến nơi kết hợp hai người va chạm tạo ra âm thanh hoan ái vô cùng kích thích giác trần ngập trong căn phòng rộng lớn.

Cô là chưa từng trải đời, sao chịu nổi sự va chạm thô bạo của hắn.

Nhưng mà sức đẩy của cô so với người đàn ông cường tráng trước mặt lại giống như con mèo nhỏ gãi ngứa không đáng nói.

Bàn tay nhỏ bé của cô càng ra sức đẩy ngực hắn, những xúc cảm mềm mịn tinh tế càng làm người đàn ông kia dục vọng tăng cao, hiện rõ trong đôi mắt vẫn đục, lại càng thúc mạnh eo, ép chặt cô vào thành ghế, điên cuồng đút vào rút ra.

“Tiểu tạo hóa, tôi làm em thật thoải mái. Phải không?”

Vùi sâu mặt vào ngực Tuyết trắng của Lô Vỹ Tinh, giọng nói khàn đặc, nồng đậm tình dục, hắn có chút đắc ý nhếch khoe miệng.

“Ừ... Đau quá, buông tôi ra ! Buông tôi ra, được không?”

Lô Vỹ Tinh bị hắn chèn ép đến nỗi đông rung tây hoảng, cơ thể đã sức cùng lực kiệt mà nhũn ra, cô không thể không duỗi tay bám lấy vai người đàn ông kia làm điểm cố định.

Thân thể lại nổi lên phản ứng, hắn gầm nhẹ.

Thân người nồng nặc mùi mồ hôi, bầu không khí nồng đậm hương vị hoan ái cùng những âm thanh kích tình, làm cô đỏ mặt đến mang tai.

Phía dưới cô rất đau, bị hắn va chạm mạnh run lên bần bật, nhưng lại không thể đè nén được khoái cảm, cứ thế dâng trào, khiến cô trở tay không kịp.

“Ừm...a

~”

Lô Vỹ Tinh khẽ ngẩng đầu lên, hàm răng bặm chặt lấy đôi môi hồng như vỏ sò khép miệng, khóe mắt ướm át không thể che hết xuân ý, dù cô cảm thấy muôn phần nhục nhã, song lại không thể ngăn cản được khao khát của cơ thể, cô cong người lên, không tự chủ nghênh đón đưa đẩy của hắn, tiểu huyết sưng đỏ hồng nhuận ướm dầm, chặt vật dâm đang phun ra nuốt vào gây thịt màu đỏ tím của người đàn ông kia, vừa như kháng nghị sự thô bạo của hắn, lại vừa như mời mọc hắn tới chà đạp.

Người đàn ông kia rõ ràng bị cảnh trước mắt làm bộc phát thú tính, hắn nâng cao đùi ngọc của cô, gác hai đùi cô lên bả vai mạnh mẽ của hắn, trọng tâm toàn bộ thân thể rơi vào gây thịt kia.

“A, dừng!”

Lô Vỹ Tinh bị hắn làm giật nảy mình, vội ôm chặt lấy cổ hắn, thấp giọng cầu khẩn

“Mạnh quá. Lớn quá. Sẽ...sẽ rách mất....A

~”

4. Chương 4: (3)

”Aaa

~dừng như vậy. Sẽ rách mất.”

Lô Vỹ Tinh đau đón truyền lên, vội vàng la hét.

“Không xé rách em,làm sao có thể xé rách món điểm tâm chết người này?”

Ninh Kiến Thần cười tà mị, cánh tay hơi hơi buông lỏng, người Lô Vỹ Tinh ngồi lên gây thịt kia, nặng nề bổ nhụy hoa cô, đảo thẳng hoa tâm !

“A...”

Khoái cảm tuyệt đỉnh như núi đổ biển động đánh vào giác quan Lô Vỹ Tinh, cô cảm thấy bản thân như muốn bị hấn đâm chết như vậy, nhưng mà một giây sau, cánh tay đàn ông nhấc cao người cô thật mạnh, lần nữa nặng nề bổ xuống!

“A! Khônggggg....Ninhhtổnggg...”

Lô Vỹ Tinh kêu khóc run run, loại khoái cảm này mãnh liệt quá kích thích, khiến cô khó chấp nhận!

“Đừng kêu Ninh Tổng, kêu tôi, Thần.”

Hắn cắn chặt vành tai cô, lại một lần nữa nâng đẩy người cô, cảm thụ khoái cảm được găt gao bao phủ kia

“Nhớ kỹ, em đậu phỏng vấn. Từ bây giờ tôi chính là cấp trên của em, mọi điều tôi nói em đều phải nghe.”

“Thần. Thần. Xin anh.”

Lô Vỹ Tinhkhóc đến nhòe mắt, cắn lên vai hắn, “Đủ rồi, đủ rồi, đừng, đừng động nữa!”

“Ừ...ừm...ừmmmm...”

Ninh Kiến Thần chặn môi cô, dồn cô vào tường thang máy, bàn tay to giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, toàn thân khấn trương căng thẳng, đưa đẩy trong cơ thể cô.

“A, Thần

~”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lô Vỹ Tinh khóc đến đỏ bừng, chỉ biết không ngừng gọi tên người đàn ông kia, giống người sắp chết bất lực hy vọng cuối cùng, cô đã quên mất chính người đàn ông này đã cưỡng bức mình, cô chỉ biết bây giờ hắn là ông trời của cô, là vị thần của cô.

“Muốn nói gì? Hử?”

Mồ hôi trên trán hắn rơi xuống đọng lại trên da thịt non mịn của cô, gây ướt hấn trong cơ thể cô đảo một vòng lớn, cứng rắn như cây gậy sắt, điên cuồng đâm vào cô, giống như con ngựa hoang đứt cương, không khí nồng đậm mùi hoan ái vang vọng những âm thanh kích tình, hai người đều không thấy đau, chỉ khao khát sâu hơn! Mạnh hơn! Hung ác hơn! Mãnh liệt hơn!

“Thật sướng! A...Thần. Thật sướng. Em không thể , không thể ! A a

~”

Lô Vỹ Tinh cuồng loạn lắc đầu, hoàn toàn quên mất bản thân đang bị nhục nhã, chỉ biết run run ôm eo người đàn ông kia, cong người như con tôm, hai chân mạnh dạn đưa ra sau lưng hắn, kẹp chặt lấy lưng hắn.

Trước mắt một màn trắng xóa, như thủy triều hung hãn tập kích cô, khiến cô choáng váng.

Người đàn ông kia xiết chặt hông, khiêu khích nơi tư mật Lô Vỹ Tinh, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, rút cục vào khi hắn đang điên cuồng rút ra đâm vào rút ra, chất lỏng trắng đục phun trào ra, chậm chậm phun lên mặt cô.

Ninh Kiến Thần tiếp tục cảm gây ướt màu đỏ tím thượng xoa nắn kéo dài dư vị cao trào cho đến giọt tinh dịch cuối cùng.

Hắn cúi tay nắm gò má Lô Vỹ Tinh, hơi hơi dùng lực bắt miệng cô mở ra, nhét quy đầu vào miệng nhỏ của cô, để miệng cô mềm mại tẩy sạch dịch còn sót.

Lô Vỹ Tinh là đang nhũn ra thở gấp trên sofa, nhúu lại mi tâm, trong khoang miệng vật cực nóng kia không ngừng khuấy đảo làm cô hết sức không thoải mái, cô khẽ rên lên, muốn tránh ra, cảm lại bị khống chế không sao động đậy, người đàn ông kia cúi đầu nhìn vật cực đại của mình trong miệng cô, ham muốn mãnh liệt khiến con người đen lấy trở nên sâu hút, vật nam tính kia vốn đã mềm nhũn lại cương cứng, cắn chặt trong khoang miệng cô, khiến việc đẩy đưa cũng khó khăn.

“Tiểu yêu tinh!”

Ninh Kiến Thần cắn răng rên lên, ngửa đầu nhắm mắt hưởng thụ sự ôn nhuận trong khoang miệng cô, chậm rãi ra vào

“Em rất có tố chất khiến đàn ông phát điên.”

Miệng Lô Vỹ Tinh bị nhét đến nỗi phồng to lên, hô hấp cũng trở nên khó khăn, người đàn ông ấy đưa đẩy tuy rằng không mãnh liệt, nhưng lại chậm chậm gia tăng tốc độ, khiến cô cơ hồ không thở nổi.

“Ừm... Ừm...”

Trời ạ, đây có phải là ác mộng không?

Cô chỉ muốn tìm một việc làm.

Chỉ đến đây để phỏng vấn thôi mà.

Sao lại phát sinh ra loại sự tình này chứ!

Nếu như hết thảy là giấc mộng, van cầu ông, mau để cô tỉnh lại đi!

Lô Vỹ Tinh đỏ mặt liều mạng đẩy đùi hấn ra, ngửa cổ muốn lui về sau, nhưng chiếc ghế nhỏ hẹp đã chặn hết đường lui, cô chặt vật nuốt nước miếng, khoang miệng co rút bao lại vật thể cực đại kia, như muốn nuốt vào trong cổ họng.

Không chỉ người đàn ông kia ngọt ngào hừ một tiếng, cô cũng bị ghen muốn ói.

“Chết tiệt!”

Người đàn ông kia thầm rủa một tiếng, bất chấp cô có ngạt thở hay không, đôi mông săn chắc thúc mạnh vào miệng cô, rút ra, xé rách Lô Vỹ Tinh như con búp bê vải, rồi hung hăng đâm vào hoa đạo cô.

“Á!”

Lô Vỹ Tinh đau đớn không ngừng giãy dụa, cái kia của hấn quá lớn, hấn tiến vào quá mạnh, khiến cô không chịu nổi.

“Thả! Thả tôi đi!”

Người đàn ông kia thở hổn hển, đâm sâu vào cực hạn mấy chục cái liên tiếp, đến khi cô cơ hồ muốn ngất xỉu mới cần mạnh mẽ cô.

“Em nghĩ có thể dễ dàng rời khỏi đây?”

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn lắc lắc khuôn mặt, trong mắt hấn nổi lên ý cười mơ hồ, hấn mút thật mạnh môi cô, hôn cô đến mức ngạt thở, rồi mới rút phân thân ra khỏi người cô.

Áp lực đột ngột rút lui khiến Lô Vỹ Tinh nhẹ nhàng thở ra, nhưng một giây sau hoàn toàn nhận ra bản thân đến sức lực mà đứng lên cũng không đứng nổi.

Ninh Kiến Thần kéo cô vào trong lồng ngực.

“Tiểu bảo bối. Em thực là mê người.”

5. Chương 5: Hầu Gái Và Trịnh Thiếu Gia Bí Ẩn

Một chiếc xe hơi đen bóng sang trọng chạy vào khu nhà cao cấp Trịnh Hoa nằm giữa trung tâm thành phố.

Chiếc xe rẽ vào toà nhà lớn mang mang cách Âu Mỹ cổ điển.

Cánh cổng rộng lớn nạm vàng chứng tỏ sự sa hoa cao quý của chủ nhà mở ra.

Từ bên trong là hai hàng thẳng tắp, ai nấy đều vạm vỡ to lớn, một thân tây trang màu đen cúi chào kẻ đang ở trong xe.

Cánh cửa ô tô ‘cạch’ một tiếng liền được mở ra.

Một người đàn ông cao lớn bước từ trên xe xuống, vai rộng hông nhỏ, áo sơ mi để hở, trang sức màu bạc tinh xảo trên cổ làm nổi bật lên làn da màu đồng trông hết sức gợi cảm.

Người ấy còn cố tình nhếch môi mỉm cười, tác phong đầy bốn cột làm người khác không khỏi động lòng.

Hắn gỡ kính mát xuống, lộ ra đôi mắt sâu thẳm cuồn cuộn đã phóng đảng. Lưỡi nhác ưỡn lưng, liếc sang Lô Vỹ Tinh đang cố sức kéo hai chiếc va li lớn, tâm tình hẳn dường như rất vui vẻ.

Dù đã là khá quen với gương mặt của hắn, Lô Vỹ Tinh mím môi. Vẫn là thấy người đàn ông này quá bá đạo cuồn cuộn.

Lại nhìn một thân trang phục trắng tinh của Lô Vỹ Tinh mặc trên người hết như cô hầu gái bận rộn, hẳn lại cảm thấy rất khoan khoái.

Một tên vệ sĩ đứng trong hàng cần thận nhìn sắc mặt Ninh Kiến Thần, do dự hỏi.

“À, tiểu thư, có cần...”

“Không cần.”

Giọng nói trầm thấp cắt ngang lời anh ta, Ninh Kiến Thần vẫn thông thả ngắm nhìn Lô Vỹ Tinh nhút nhát kéo va li tới bên cạnh hắn.

“Cô ấy là người hầu của tôi, bốn thiếu gia đang vui, nên nhận thêm một kẻ vô sự.”

“Cảm ơn, một mình tôi được rồi.”

Lô Vỹ Tinh gượng nhìn anh vệ sĩ nói cảm ơn, rồi nặng nhọc túi lớn túi bé đi theo sau hắn.

Người hầu hay giúp việc cũng được, cô không quan tâm lắm. Bởi chỉ cần Ninh Kiến Thần quắc mắt một cái, hẳn nói gì cô cũng không có ý kiến.

Nhớ lại hôm qua hắn cuồn cuộn, ăn sạch cô xong. Lại bá đạo đem cô đang mê man sau hoan ái mà dụ dỗ làm hầu gái cho hắn.

À khụ...rõ ràng không phải dụ dỗ mà là ra lệnh.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi bảo ‘từ ngày mai sẽ đến nhà tôi. Tôi cho cô thời gian thử việc là một tháng.’

Sao lúc đó lại gạt đầu? Lô Vỹ Tinh tự hỏi. Thử việc với đến nhà hắn làm hầu gái thì có liên quan gì không nhỉ?

Lô Vỹ Tinh kéo theo hai va li lớn, gần như chạy theo mới miễn cưỡng bắt kịp tốc độ của Ninh Kiến Thần phía trước, cô không hề nhận biết có một ánh mắt phía sau đã vô tình dõi theo bóng lưng chặt vật của mình cho đến khi khuất dạng.

Đằng sau cửa kính đen, mặt người thanh niên ngồi phía trong không có chút biểu cảm, đơn giản áo sơ mi trắng và quần âu được đặt may riêng, lại tôn lên vóc dáng tuyệt mỹ, tóc ngắn được tỉa gọn, anh ta hẳn là người duy nhất mặc sơ mi trắng nhưng vẫn không che hết được khí chất cao quý lạnh lùng của mình.

“Trịnh thiếu gia, chúng ta đi được chưa?”

Tài xế mặc đồng phục đen cung kính hỏi.

Rèm mi cong dài hạ xuống, che đi vẻ mặt không nhìn ra nét biểu cảm, anh khẽ cất tiếng “ừ”.

Sao cô ấy lại xuất hiện ở chỗ này. Lại còn là nhà của Ninh Kiến Thần.

Cô ấy bây giờ, nhất định vô cùng nghèo túng trong mấy năm nay.

Tiếng thở dài như có như không, cuối cùng bị vùi lấp trong âm thanh khởi động của ô tô.

Ở trong phòng hắt trên lầu hai, Lô Vỹ Tinh nặng nhọc xách vào đồng hành lý kia. Đau mỗi xoa bóp cánh tay.

Ninh Kiến Thần đến bên tủ quần áo cởi ra y phục trên người.

Thân thể cường tráng sau một giây liền hiện ra. Cơ ngực dày, cơ bụng rắn chắc. Phần hông thon gọn như khiêu gợi.

Nhìn một màn này, Lô Vỹ Tinh bất tri bất giác mặt đỏ tận mang tai nhớ lại chuyện phát sinh hôm qua tại công ty.

Aaaaa....không phải hần...hần...sẽ định nữa chứ?

“Tôi muốn tắm. Giúp tôi tắm rửa.”

Ninh Kiến Thần quay người nhìn cô, ánh mắt hoang dã bá đạo, khoé môi giương lên nụ cười.

6. Chương 6: Trong Phòng Tắm

Lô Vỹ Tinh vịn vòi nước vào bồn, cho tay vào sờ cảm thấy độ ấm vừa đủ định đi ra báo cho hần một tiếng thì đã nhận thấy được một áp lực từ đằng sau.

Hần cởi trần, chỉ mặc trên người độc nhất chiếc quần lót màu đen, vật to lớn cũng rõ ràng nhô cao cho thấy hần đang có ý nghĩ trong đầu.

Lô Vỹ Tinh khản trương vội vàng tránh né muốn chạy khỏi thì đã bị hần kéo lại ép lên tường.

Trong phòng tắm yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc nho nhỏ. Khói bốc lên mờ ảo như tiên cảnh.

A, ưm...”

Bị Ninh Kiến Thần ôm lấy hôn, dần dần đặt cô chuyển xuống tắm thảm mềm mại tối màu. Khuôn mặt vì bị hần cuồng nhiệt hút lấy hô hấp mà hít thở không thông trở nên đỏ ửng.

Hần nhanh chóng đưa tay vào trong lớp áo đặt lên đôi núi trắng như tuyết, hô hấp dần trở nên ngầu đục.

Lô Vỹ Tinh nhay cảm mà giật mình run rẩy, lại bị hần không ngần ngại mà thô lỗ xé rách quần áo như mở dẻ rách, để lộ thân thể trắng muốt mê người.

Nơi đó của hần chỉ còn độc nhãn chiếc quần lót màu đen, với con rồng bị nhốt đang vùng vẫy ngẩng cao đầu. Cũng được hần thả tự do.

Lô Vỹ Tinh chống tay nằm sấp trên mặt đất, thân thể trắng nõn nhỏ xinh bị ép buộc mở chân thành chữ N, khu vực bí ẩn non mềm, đang bị một vật nam tính thô to nhe nhàng ma sát, sau đó xỏ xuyên mãnh liệt, tiết tấu cuồng dã, khiến hai chân cô run nhè nhẹ.

Ninh Kiến Thần híp mắt, siết móng lại, không ngừng đưa đẩy dục vọng, sướng đến mức liên tiếp thốt ra những tiếng rên khẽ.

Nín nghẹn suốt từ lúc hôm qua đến giờ, hần thật sự không thể nhịn được nữa, sự căng chặt của cô mê luyến hần không thôi, tiếng khóc ư ử như mèo kêu của cô, lại càng khiến Ninh Kiến Thần muốn chà đạp dữ dội hơn, không ngơi nghỉ giây phút nào.

“Ưm... Thần...Ninh tổngg...”

Lô Vỹ Tinh đang thả lỏng đột ngột bị xâm lược nhú mi, nỗ lực thích ứng với gậy thịt to lớn đã kích thích cô mạnh mẽ của hần.

Ninh Kiến Thần quả là quá sức thô bạo, như muốn đâm thủng cô, nhưng cô phát hiện bản thân lại nổi lên phản ứng, nhận ra điều này khiến cô một hồi xấu hổ, chỉ dám cắn răng không để tiếng tên rí phát ra. Tránh lại bị hấn khi dễ.

Nhưng là...

Bốp!

Một tiếng động vang lên lạnh lạnh, Lô Vỹ Tinh kêu khóc ưm ưm, cái mông trắng nõn nhất thời xuất hiện vết hồng, nhưng tiểu huyết hồng nhuận lại khe giập, gây thịt thô cứng đang chà sát tường thịt non được rút ra, cảnh tượng dâm mỹ khiến người ta phát điên.

“Không phải đã dạy cứng kêu như thế nào rồi à? Hửm?”

Ninh Kiến Thần không vui xoa nắn cặp mông tuyết trắng của cô, dục vọng đầy mắt như ngọn lửa xanh lam, ngón tay chậm rãi lần xuống cúc hoa dưới mông, chỉ nhẹ nhàng nhấn một cái, ngay tức thì sẽ thấy được tầng tầng tường thịt đang co rút dữ dội.

“Ummm....

~”

Lô Vỹ Tinh ngẩng phắt đầu lên, kinh hoảng duỗi tay chắn hấn lại.

“Thần..., dừng, dừng! Nơi đó, không được!”

“Shit... bảo bốp!”

Ninh Kiến Thần thở hắt ra vì kinh ngạc, cúc huyết cô thật khả ái, khiến hấn muốn vùi giập vào trong đó nếm thử cảm giác mỹ vị đến mức nào.

“Thả lỏng, đừng khấn trương.”

“Thần, dừng...”

Lô Vỹ Tinh thấp giọng cầu xin, cô không thể tưởng mình ngày đầu tiên đến đây, lại ở trong phòng tắm, làm ra loại chuyện dâm loạn như vậy với hấn.

Hơn nữa...

Nếu để người nhà cô biết được, nhất là người anh trai kia của cô. Chắc chắn sẽ giết cô a.

“Thần, á!”

Ninh Kiến Thần rõ ràng hứng thú với cúc huyết kia vô cùng, chỉ mới là ngón tay thôi, phân thân hấn liền cương cứng hơn, khiến tiểu huyết cô căng khít, mặc dù chảy rất nhiều dâm dịch, nhưng vẫn tiến vào khó khăn..

Lô Vỹ Tinh cắn môi dưới, thân thể nhỏ xinh bị hấn va chạm mãnh liệt, khiến cô không chịu được bị đẩy lên phía trước. Quy đầu khổng lồ rút ra nhanh rồi lại thúc mạnh vào với tốc độ kinh người, mỗi một lần đều đâm thẳng tới đỉnh hoa tâm, ma sát vách thịt mẫn cảm non mềm của cô, dục vọng vừa cứng rắn vừa nóng bỏng, làm cô khó mà chịu được, nhưng trong khoảnh khắc cô cảm thấy mình sắp chết thì lại đột ngột thấy sung sướng như ở trên thiên đường, kích thích đến điên cuồng.

“A, tiểu dâm phụ, kẹp thật chặt!”

Ninh Kiến Thần cảm thấy phân thân chính mình bị cô xiết quá chặt, tựa như muốn bẻ gãy, mỗi một lần rút ra hết sức vất vả, mỗi một lần sáp nhập cũng gian nan không kém, nhưng như thế càng khơi dậy dục vọng chinh phục của hấn, sức lực toàn thân hấn như tập trung vào nam căn khủng lồ kia, hăng hái đâm mạnh vào sâu bên trong, xỏ xuyên như đóng cọc vào cô, in lại những vết tích, mùi hương của hấn vào nơi bí ẩn chưa người đàn ông nào khai phá kia!

“A

~~Thầnnnnn.....”

Lô Vỹ Tinh rớt cục kêu khóc lên tiếng.

Cô chịu không nổi! Chịu không nổi.

Cô không thể không dùng sức cắn chặt cánh tay chính mình, ngăn cản bản thân không khóc to.

“Nhanh một chút, được không, tôi chịu hết nổi! Chịu hết nổi rồi!”

Thật sáng khoái, cô muốn.

“Sao thế tiểu bạch thỏ dám dâng? Em bắt đầu lộ ra điểm đáng yêu rồi đây”

Ninh Kiến Thần ác ý xuyên tạc ý tứ của cô, hần xoay người hôn lên sống lưng bóng loáng của cô, ngón tay thon dài suông sã luồn vào giữa hai chân cô, nhẹ khảy hạt trân châu mẫn cảm, sau đó vờn về mạnh hơn.

“A không ”

Khuôn mặt Lô Vỹ Tinh đỏ bừng, run lấy lấy, một dòng chất lỏng như dê vỡ giữa nơi hai người kết hợp trào ra.

“Thật ướt...”

Hần cười dâm dăng, đút ngón tay ướt đầm vào môi cô, chơi đùa với chiếc lưỡi mềm nhẵn, quy đầu cọ sát vào hoa tâm sưng phồng. Cúi đầu cười bên tai cô.

“Bảo bối, em nói đi. Chúng ta vào đây để tắm mà. Có nên thử trong nước không?”

Lô Vỹ Tinh bưng lấy gò má ửng hồng đã tức khắc chuyển sang trắng bệch của mình, thân thể trở nên cứng đờ.

Nghe vậy Lô Vỹ Tinh đến thở cũng không dám thở mạnh, ngay cả tiểu huyết cũng trở nên cứng ngắt, điên cuồng đè ép nút lấy thể nội khổng lồ, khiến Ninh Kiến Thần suýt nữa nổ súng sớm. (Nghĩ là xuất **** sớm ấy mà. Hắc hắc)

Ninh Kiến Thần có hơi choáng váng rút ra dục vọng, quỳ trên đất, ghé trên bụng Lô Vỹ Tinh mà thỏa mãn thở gấp.

Đùi Lô Vỹ Tinh còn duy trì trong tư thế mở lớn, làm sao cũng cảm thấy không khép lại được. Hai người không nói chuyện, chỉ lẳng lặng cảm thụ cơn mệt mỏi từ thể xác và sung sướng từ tinh thần sau khi kết thúc màn một.

Hai mắt Lô Vỹ Tinh chuyển động, nghĩ đến tình hình ban nãy thật thấy không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng có hơi đau, còn pha thêm loại khoái cảm làm người ta sợ hãi, dù thật đau cũng nhưng cô đã biết qua mùi vị đàn ông, lẽ nghiệm thì làm sao sống nổi đây.

Lô Vỹ Tinh thật sự mệt mỏi, toàn thân cũng không còn khí lực. Chỉ có thể nâng cánh tay, như vuốt như trêu trên bụng tên trước mặt.

Ninh Kiến Thần cố gắng gượng thân, ôm lấy Lô Vỹ Tinh đang mềm nhũn vào bồn tắm, trên mặt nhìn cô với nụ cười nham nhở.

Thân thể Lô Vỹ Tinh dầm chặt lên lồng ngực hắn, ở trong nước sánh sóng lại càng là hình ảnh dâm mỹ mê người.

Hắn lấy tay sờ khắp dọc cô, được sờ đến thoải mái, ư a trong miệng, giống như con nít mà cọ cọ cô vài cái.

Lại sờ đến nơi u động, cảm giác được kiều hoa của cô.

Chỉ thấy bên ngoài ngoại âm đều ướt hết cả, chất dịch nhờn xuôi theo cửa mình, chảy xuống những vùng lân cận và bờ mông tròn. Nơi đó đang âm thầm đáng thương khép mở, màu hồng diễm lệ, còn hơi sưng. Lại xem hoa huyết tiêu hồn của cô, động nhỏ còn đang đóng mở.

Ninh Kiến Thần cẩn thận dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng đụng tiểu huyết, bảo bối liền mẫn cảm rên khẽ, bảo huyết cũng lập tức nút, như muốn hút hắn vào. Nơi đó của hắn cũng căng cứng muốn nổ tung.

Lô Vỹ Tinh còn đang rên rỉ vì thoải mái thì gậy thịt lại tiếp tục chậm rãi đi vào trong nhục động của cô.

Bởi có thủy dịch bôi trơn, hơn nữa còn nước ẩm khiến Ninh Kiến Thần tiến vào cực kỳ dễ dàng. Lô Vỹ Tinh thì chịu không nổi, bởi có ngoại lực tác động, nước chảy vào bên trong cô, vốn đã căng tức, dòng nước lại đập vào miệng tử cung, ép vách thịt bên trong. Hắn mới mới kéo ra đẩy vào hai cái mà cô đã cảm thấy bên dưới tê dại, hần khuất động dòng nước, vừa trưởng mà lại còn có chút đau.

Cô quay đầu lại giọng thảm thương.

“Thần..., đừng làm trong nước được không? Tôi...tôi khó chịu!”

Ninh Kiến Thần cho rằng cô chỉ đang làm nũng, không thèm ngừng mà còn đâm thêm hai cái, phát hiện bảo bối lại cắn chặt môi dưới, khuôn mặt đầy hoảng sợ, không giống như đang hưởng thụ nên nhận ra cô quả thực không thoải mái nên không ép cô nữa. Hắn rút ra, đứng dậy trên thành bồn, tiếp theo đỡ thân thể mềm mại của cô ngồi lên trên.

Hắn duỗi một ngón tay, nhẹ nhàng đưa vào trong hoa huyết, tháo nước bên trong ra, còn thịt đã cương lên đến phát tím.

Ninh Kiến Thần nhẹ nhàng mân mê đài hoa, thấp giọng nói.

“Bảo bối, làm em khó chịu rồi, tôi sẽ bồi thường cho em thật tốt.”

Tay trong lúc đó cũng không ngừng nghỉ, chậm rãi vân vê hạt ngọc trong cô, khảy cho đến khi hoa huyết bên trong thít chặt không ngừng.

Còn thịt đã chôn vào trong dâm huyết không hề chuyển động, Ninh Kiến Thần như một thợ săn kiên nhẫn, chỉ hơi nhúc nhích móng, khiến công thịt không hề di dịch mà từ đầu đến cuối đều cố định một chỗ. Trong kiểu hợp nhập tinh tế thế này, Lô Vỹ Tinh tuy có sung sướng, nhưng có cảm giác như toàn thân đang treo lơ lửng, không thể thỏa mãn nổi.

Cô muốn loại khoái cảm ra vào tuyệt diệu kia, nên vặn vẹo hông, huyết động co rút lại, nhưng Ninh Kiến Thần đằng sau lại không thèm động, dày dạn cô không thể thỏa mãn được.

“Thần...xin anh...!”

“Em muốn tôi làm gì? Phải nói ra!”

Ninh Kiến Thần lưu manh ghé sát tai cô, bức cô đến phát điên.

Lô Vỹ Tinh do dự, vừa nãy là lời ý loạn tình mê, giờ thì ngại lại chẳng dám nói nữa.

Ninh Kiến Thần thấy vậy lại tỏ vẻ không đồng tình, nhướn mày nhìn cô.

“Không nói a. Xem ra phải để em học ngoan một chút.”

Nói rồi bàn tay trên đùi tiểu hạch bỗng nhiên mạnh lên, mãnh liệt cọ xát, hần dùng đủ loại thủ đoạn, một chốc thì dùng hai ngón tay捏, một hồi lại xoay tròn, làm tới nội cả bàn tay cũng dập dính.

“A! A! Không...ừm... Thần... Ừm... Không được...”

Bàn tay để trên cầu thịt bất chấp, chỉ biết liều mạng nắm lấy cổ tay hắn, muốn hắn dừng tay, tiếc rằng nam nữ khác biệt, cô trừ việc bắt lực giữa đầu ra thì không còn cách nào khác.

“Nghe lời, xin tôi làm em đi.”

Lô Vỹ Tinh không cam tâm, nghiêng người tới trước, để đầu trên bả vai hắn, mở miệng cắn chặt, cố gắng ngăn tiếng rên đã đến trên đầu môi.

A...tiểu yêu tinh.

Ninh Kiến Thần tay lại càng thêm điên cuồng ức hiếp hoa hạch của cô, dịch chuyển nhẹ nhàng, còn thịt của hắn bên trong tiểu huyết cũng không có động tác gì lớn, chỉ là chậm rãi cọ cọ, quy đầu mượt mà náo động hoa tâm, thông thả như mài mực.

“Đừng

Thần...anh nói sẽ bồi thường...”

Cô cuối cùng cũng nghĩ đến việc thực hiện lời hứa.

“Tôi đương nhiên sẽ bồi thường sau khi em cầu anh!” Bản tính hồ ly đã lộ ra.

Cô cố gắng kéo lý trí trở về, tận lực quên đi khiêu khích.

“Bảo bối thật là kiên nhẫn nha...”

Ninh Kiến Thần cười nghiêng ngả, đột nhiên nắm lấy eo cô nâng lên trên, lúc còn thít sắp rời khỏi huyết động lại ngưng hẳn, hắn dùng quy đầu thật lớn quét tại cửa huyết một vòng, rồi lại cắm vào, cả quá trình đều hết sức chậm rãi, khiến cô ngứa đến nổi tâm cũng ngứa.

Càng ghê gớm hơn là, mỗi lần kích thích đến nổi nhục huyết sắp lên đỉnh, bắt đầu co rút lại, thì hắn lại dừng hẳn, khiến cô gần đến đỉnh lại bị kéo xuống, loại cảm giác từ thiên đường rơi xuống đất cuối cùng cũng khiến cô nhẫn không nổi mà nức nở.

Ninh Kiến Thần cười tà, hôn lên lưng trần nhẵn bóng của cô.

“Tiểu bảo bối, sớm nói có tốt không, đỡ tôi phải ép người!”

Kỳ thật anh cũng không biết mình có thể chống được đến bao lâu, dương vật đã cương lên tím ngắc, vừa đưa vào mỹ huyết của bảo bối là đã muốn nổ tung.

Anh bắt đầu ra vào, chọc cô thấp giọng rên rỉ. Ninh Kiến Thần là lần đầu tiên như kiên nhẫn như thế này với một phụ nữ, khàn đặc giọng hướng dẫn:

“Bảo bối ngoan, hiện tại ai đang làm em?”

“A... Ưm ưm... Thần...là Ninh tổngg...”

“Tốt lắm, vậy, tôi đang lấy gì để thương em?”

7. Chương 7: Không Thể Trốn Chạy

“Vậy tôi đang lấy cái gì để thương em?”

Ninh Kiến Thần trầm thấp giọng mê hoặc.

“ưm...”

Lô Vỹ Tinh cắn lấy môi dưới mê người cố nén không để cho tiếng kêu phát ra, Ninh Kiến Thần không hài lòng mà cố ý dừng lại hạ thân, chậm rãi rút ra.

“a..đừng...”

Lô Vỹ Tinh nhắm nghiền hai mắt, khó chịu lên tiếng.

Ninh Kiến Thần độc ác đã đem cô xơi mức này rồi còn bức cô phải nói ra những lời đáng xấu hổ như thế a.

Ninh Kiến Thần tay phải xoa nắn lấy nụ hoa mà gầy, tay kia không an phận mò xuống khu cấm địa.

Bàn tay với những ngón dài của hắn hạ xuống trên bờ mông tròn của cô, làn da cô mát lạnh trong đêm tối, mượt mà sau khi hoan ái một lượt đã nóng lên, đỏ ửng toàn thân. Vuốt ve một hai cái, bàn tay kia lại lần ra trước, Ninh Kiến Thần dùng ngón tay cái nhẹ nhàng ma sát, cảm nhận rõ ràng độ ướt càng lúc càng đậm.

Ngón tay xấu xa còn đẩy vào trong thêm một chút, Lô Vỹ Tinh nhận khoái cảm tiếng rên rỉ phát ra rõ ràng, bàn tay nắm lấy bả vai hắn mà siết chặt, in lên những lần móng tay.

Dáng điệu này của cô cực kỳ mê người, phòng tắm càng ngày càng tràn đầy hơi thở nóng rẫy vì bị kích thích. Bên dưới của hắn đã đau đến muốn đâm chết cô ngay bây giờ tiếp tục cứng lên, đội thành một cây gậy thật to lớn.

Ninh Kiến Thần đưa mắt đến đối diện với cảm địa của Lô Vỹ Tinh, mũi tràn đầy mùi dục dịch, không khiến hắn thấy phản cảm, ngược lại còn kích thích nhóc bên dưới hơn.

Ninh Kiến Thần đưa tay lật mặt cổ, lần vào mép thịt bên trong đang co giật đóng mở vì trận kịch liệt vừa rồi, nhẹ nhàng nắn miết.

“a...ừm.....”

Lô Vỹ Tinh vô thức đẩy hông lên thật nhẹ, như còn muốn thêm nữa. Ninh Kiến Thần từ từ cúi đầu xuống, lưỡi liếm vào lần thịt non bên trong, quét lấy ẩm ướt ấm nóng từ đóa hoa của cô một cái rồi rời đi. Như cảm thấy không đủ, lại liếm thêm một lần nữa.

“A...không cần...Thần...đừng trêu chọc tôi nữa mà. làm ơn,, làm ơn...”

Căn nhận con mèo nhỏ đã bị kích thích đến không thể chịu được nữa, Ninh Kiến Thần cười tà ác, khàn giọng nói bên tai cô.

“ngoan. nói tôi lấy gì để thương em?”

Lô Vỹ Tinh vẫn cố chấp lắc đầu, nhắm nghiền đôi mắt.

Tay phải rời khỏi mép thịt, dùng hai ngón cắm vào trong động, vừa mút mát, vừa đưa đẩy ra vào. Cơ tình triền trong Lô Vỹ Tinh càng lúc càng dâng cao, cảm xúc tê dại gần như run rẩy.

Ninh Kiến Thần ngón tay vào thật sâu, bên trên thì nút lấy hoa hạch kịch liệt, một khắc cũng không hề buông tha. Hai ngón tay dần đẩy nhanh tốc độ, ban đầu còn chút nhịp nhàng nhưng dần dần như ngựa không cương, vào ra với tốc độ ánh sáng. Trong ngoài kích thích, Lô Vỹ Tinh nhanh chóng cảm giác được cơn tê dại đang ập đến, mà Ninh Kiến Thần lại càng tăng tốc độ ngón tay. Lô Vỹ Tinh rung mình kịch liệt, nhưng không đủ. không đủ. muốn hơn nữa.

“Á,,đừng. xin anh... đừng... ừm...”

“Nói. Xin tôi cái gì?”

ngón tay vẫn kịch liệt ra vào, bỗng nhiên rút ra, hắn thẳng mắt nhìn Lô Vỹ Tinh đang thống khổ trong cơn mê mà đỏ ửng thân thể.

Lô Vỹ Tinh nức nở, cảm giác này khiến cô không thể chịu nổi, cắn răng thút thít mở ra đôi môi

“Là...là...xin anh hãy đẩy vào...”

“hử?? đẩy vào? Em muốn tôi đẩy cái gì vào? Đẩy vào như thế nào? mạnh hay nhẹ? nhanh hay chậm?”

“Á...là..là tôi muốn...”

Reng reng rengggggg.....

Lô Vỹ Tinh còn chưa dứt câu, tiếng chuông điện thoại rất biết căn thời điểm mà reo lên.

Xít ra một hơi chữ thề, Ninh Kiến Thần vỗ ‘chát’ vào cái miệng tròn trịa của cô một vùng đỏ ửng rồi cố nén ý định muốn giết người xuống, gương mặt toát ra khí lạnh bức người.

Khốn kiếp. Hắn sẽ cho kẻ không muốn sống này toại nguyện.

Lô Vỹ Tinh vẫn đang trong cơn dục vọng chưa nguôi mà hai mắt nổi lên một tầng nước, mềm nhũn nhìn theo thân hình to lớn sẵn chắc đang ung dung loã thể nghe điện thoại.

Ninh Kiến Thần mày kiếm nhíu chặt

“Trịnh Liệt? Gọi tôi? Không phải là ngày mai có động đất hay sóng thần đấy chứ?”

Trịnh Liệt?

Lô Vỹ Tinh giật bản mình nhìn Ninh Kiến Thần khi nghe phải cái tên đó, không phải chứ?

Anh trai cô...anh ấy...

“Đang ở trước cửa nhà tôi? Có chuyện? Hảo.”

Cái...cái...gì????????

Không được, cô phải trốn đi. anh trai cô là một người rất lạnh lùng, độc tài và tàn ác đến mức khiến cô phải bỏ nhà đi biệt xứ suốt ba năm qua.

Nếu như anh thấy cô như thế này chắc chắn sẽ lôi cô về Trịnh gia sau đó dùng gia pháp mà giết chết cô.

Đang miên man suy nghĩ nên trốn đi đi bên trên cô đã bị một áp lực đè xuống.

“Không....á....”

Không cần,cô phải trốn đi a.

“Á...không....”

Cô trần truồng nằm giữa hai đùi bị hằn mở rộng mở rộng, không ngừng lấy tay cùng lưỡi đùa nghịch hoa huyết mẫn cảm,

“Không...THần.... quá nhiều. . .”

“Tiểu yêu tinh vui vẻ sao. Vậy hảo. trong lúc chờ đợi bạn của tôi lên, tôi sẽ cùng em vui vẻ.”

hắn ngẩng đầu cười cười, tay phải vuốt ve hạt đậu trên bầu ngực, tay trái chơi đùa viên chân châu nho nhỏ giữa hai chân

“Xem một chút đi, rất nhiều nước nha!”

“Dừng. . .”

Lô Vỹ Tinh dao động cơ thể, cô thực sự quá kiêu nhỏ, bàn tay to của hắn đã hoàn toàn nắm chặt thân thể cô, muốn chạy trốn cũng không có khả năng. Nhưng nhiệt đỉnh hoan du, toàn thân run rẩy.

“Tiểu yêu tinh, chảy nhiều nước một chút.”

Ninh Kiến Thần lần nữa cúi xuống giữa hai chân cô gái, dùng lưỡi đùa hoa hạch, quyến rũ cô toàn thân một trận khinh chiến, tiểu huyết không nhịn được phun ra chất lỏng.

Hắn cười gian tà, tiếp tục đùa giỡn, “Tiểu yêu tinh, em thật dâm dăng a!”

“Ô ô. . .”

Tiểu huyết liên tiếp dâng lên khoái cảm làm cô vô lực thừa nhận hoan du nhiều hơn, nhưng hắn lại tham lam căn bản sẽ không bỏ qua cơ hội, một lần lại một lần làm cần, ép cô tiếp nhận khoái cảm rồi phun trào.

” Thần....aaa... ta thật sự không được.”

Lô Vỹ Tinh thấp giọng khóc, cô không thể tiếp tục nữa, anh trai cô sắp lên đến nơi rồi, hơn nữa vừa làm một lần xong, thân thể của cô sao chịu được quá trình hoan du không gián đoạn như vậy? Cô năm nay dù đã hai hơn hai mươi, nhưng những việc như thế này vẫn là chưa từng trải qua.

“Tiểu yêu tinh”

Ninh Kiến Thần trợn mắt nhấc thân, kéo kéo cự vật kích thước kinh khủng của hắn, đặt nơi cửa huyết.

“Tiểu bảo bối. thật chặt a”

“Ô ô. . .”

Lô Vỹ Tinh vô lực lắc lắc đầu.

“ không nên. không được. . .” Cô khóc nức nở, “Ta, ta tận lực. . .” Vừa nói, cô gái vừa lôi kéo cơ thể, “Ninh tổng...sờ..., sờ ta a, sờ. . .”

Lưỡi Ninh Kiến Thần linh hoạt đùa nghịch hoa hạc nhỏ bé của, cảm giác thân thể hần lần nữa bắt đầu buột chặt, liền phi tốc dò xét vào trong tiểu huyết của cô, cự vật dưới thân giờ phút này đã thũng trướng.

Ninh Kiến Thần không kiên nhẫn mới mở rộng hai đùi Lô Vỹ Tinh, đem đỉnh cự vật nhét vào huyết khẩu, mãnh liệt đem cự vật to lớn đâm vào nơi sâu nhất của cô.

“A...á.....”

Lô Vỹ Tinh thê thảm thét chói tai, khóc lóc hô to: “AAAA....hự...khô... không nên...lớn quá, mạnh quá.... ”

Ninh Kiến Thần đột ngột đánh vào làm Lô Vỹ Tinh cảm giác đau đớn như bị xé nát.

Ninh Kiến Thần không cần biết cô muốn gì, chỉ biết bản thân hần đã nhịn quá đủ rồi, liền hung hăng mà đâm thật mạnh, thật nhanh.

Tong phòng tẩm tiếng thở dốc, tiếng ngậm nga quỷ dị, và cả tiếng nơi giao hợp va chạm nhau thật lớn vang lên, tạo ra khung cảnh dâm dục tuyệt mỹ.

Ninh Kiến Thần mạnh mẽ cố gắng xuyên thẳng, rút ra đâm vào, mũi nhọn của cự vật một lần lại một lần đánh sâu vào tận trong hoa huyết. Đồng thời, một mặt hần lấy tay niết bóp viên chân trâu sung huyết vì trướng, kéo dài cố gắng, một mặt nhìn tuyết trắng lỏa thể của Lô Vỹ Tinh, nhìn tiểu kiều hồng nhuận nơi bầu ngực phối hợp theo động tác của hần lay động.

“A A ”

Lô Vỹ Tinh điên cuồng lắc đầu, diệt đỉnh khoái cảm làm cô căn bản không chịu nổi, bên trong tiểu huyết cuồng nhiệt giáp hấp cự vật của hần, không muốn hần rời khỏi chỉ một chút.

“aaa....Thần...”

Lô Vỹ Tinh khóc hô, quên mất rằng bản thân đang muốn trốn chạy mà hét

“Sướng quá ta muốn, muốn nữa a!”

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

“Ninh Kiến Thần, tôi Trịnh Liệt. Mở cửa”

8. Chương 8: Ông Xã

Nghe tiếng đập cửa lẫn giọng nói quen thuộc đã lâu đến mức khiến cô tưởng như quen kia làm Lô Vỹ Tinh giật mình lấy tay bịt lấy miệng chính mình.

“Tiểu yêu tinh, em sợ bị người khác nhìn thấy? Thật đáng yêu a. Nhưng thật không may, tôi chính là muốn người khác thấy em mê người như thế nào>”

nói rồi Ninh Kiến Thần động tác càng nhanh, liên tục đâm vào hoa huyết ướt át thật mạnh.

thẳng đến nơi sâu nhất trong cô mà đâm tới, Lô Vỹ Tinh hoảng hốt lại bị chính cái thứ cảm giác mãnh liệt kia đem lại mà không thể không rên rỉ.

“á...umm....ừn...”

Lô Vỹ Tinh bịt càng chặt miệng mình, lắc đầu quầy quậy.

Không được, không được. Quá lớn, quá mạnh, cô không thể chịu nổi nữa.

“Aaa....Thầnnn....Sướng quá....ummm....”

cạch. Cánh cửa mở ra.

Lô Vỹ Tinh giật mình quay đầu nhìn.

Người đó. Trịnh Liệt đang đứng đó nhìn cô.

Lô Vỹ Tinh liền không nghĩ ngợi mà đẩy Ninh Kiến Thần ra, lại bị hấn cho là sức lực của con mồi mà xem thường, tiếp tục luật động hung hãn.

Căn phòng tràn đầy tiếng thở dốc mà tiếng hạ bộ va đập.

“AAAAaa...”

Ninh Kiến Thần gầm một tiếng, mông rắn chắc hẩy mạnh vào hoa huyệt cô, nơi sâu nhất bị va chạm mà nhận lấy thứ ấm nóng của hần.

Lô Vỹ Tinh cũng gian nan ưỡn hông nghênh đón.

Lần này chết chắc.

Đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu Lô Vỹ Tinh lúc này.

nhìn vào con người luôn đọc nhất áo sơ mi trắng với khí lạnh bức người kia. Lô Vỹ Tinh có chút giật mình rụt cổ lại, đứng cúi đầu như đứa trẻ có lỗi.

“Anh.”

Trịnh Liệt ngồi trên sofa không nói gì, chỉ nhìn vào đứa em gái mà hần tìm kiếm mấy năm nay đến muốn phát điên lại là ở đây, ngay trong nhà bạn thân của hần mà hưởng hoan lạc.

Thật hảo a.

“Ninh Kiến Thần , đành nhờ cậu chăm sóc nó giúp tôi vậy.”

Ninh Kiến Thần cũng đã quần áo chỉnh tề, ngồi trên sofa, chân này gác lên chân kia, ung dung xoay xoa chiếc bút trong tay.

“Hảo. tôi sẽ không phụ kỳ vọng của cậu.”

Trịnh Liệt đứng dậy đi qua cửa thì dừng lại, không quay đầu mà nói vọng vào cho cô biết.

“Thỉnh thoảng về thăm nhà đi. Bà nội rất nhớ em.”

nói xong liền đi ra, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Lô Vỹ Tinh ngơ ngác đứng đó mở lớn mắt.

Không phải chứ??

Anh trai dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy sao?

Dù chỉ là anh em cùng cha khác mẹ nhưng anh cô luôn quản mọi việc của cô. Từ bạn bè đến ăn mặc, thậm chí là tương lai của cô.

Chỉ vì anh cô bắt phải qua Mỹ du học, lại học ngành cô không thích nên mới trốn đi biệt tích. Vậy mà bỏ qua dễ dàng thế sao?

Đang suy nghĩ mông lung thì Lô Vỹ Tinh nhanh chóng phát hiện bên eo có thủ lực. Liền cảnh giác mà tránh đi.

Ninh Kiến Thần cười tà.

“Em nghe rồi đấy, anh trai em bảo tôi chăm sóc em.”

Nói xong liền bế cô lên giường.

AAAAAAA.....không cần. Cô vừa mới trải qua hai lần. Thực sự là không cần.

Hai tháng sau.

Lô Vỹ Tinh lúi cuội mặc bộ đồ hầu gái, vào phòng Ninh Kiến Thần lấy quần áo đi giặt.

Khốn kiếp.

Dù hắn nói thời gian thử việc đã qua nhưng cô vẫn phải làm hầu gái cho hắn.

Ông trời, đây là cái đạo lý gì thế này?

Vừa định xách giỏ quần áo đi giặt thì cả người cô bỗng bị nâng lên, là Ninh Kiến Thần.

“Thần, anh làm gì vậy, thả em xuống, em đang phải giặt quần áo.”

Ninh Kiến Thần không để ý tới sự giãy dụa của cô, ôm cô tới nơi giường êm ái đặt cô lên trên, thấy cô vẫn còn đang giãy dụa, hắn liền áp chặt cô dưới thân, duỗi tay ra bắt hai tay cô đang dấm dáy lung tung, ngăn chặn mọi hành động của cô.

“Bảo bối ngoan. Quần áo để sau đi. Bây giờ là lúc em nên nấu món điểm tâm cho tôi a.”

‘Roẹt’.

Chưa dứt lời, Ninh Kiến Thần đưa tay xé y phục cô ném qua một bên, cúi đầu hôn cổ của cô, hơi thở dồn dập

“Ừm...”

Chỉ là sức lực yếu ớt nhưng cô vẫn nhất quyết giãy dụa.

Không phải chứ. mấy hôm nay ngày nào cũng làm. Cô không phải là con búp bê mà không biết mệt a.

Bầu ngực mềm mại của cô bởi vì không ngừng vận vẹo mà cọ vào lồng ngực hắn, châm ngòi dục hỏa hắn càng lớn hơn, hắn duỗi một tay mạnh mẽ bắt lấy một bên xoa nắn.

“A...” Bầu ngực mềm mại đột nhiên bị nắn bóp khiến Lô Vỹ Tinh kêu lên sợ hãi, nhưng cô vừa mới há miệng, Ninh Kiến Thần liền nhân cơ hội đưa lưỡi vào, không ngừng càn quét cái miệng nhỏ của cô.

Bàn tay đang xoa nắn trên vú cô dần dần lấn mò tìm kiếm xuống phía dưới, cứng rắn chen vào giữa hai chân cô lục lọi nơi thần bí

.

Đồng thời hắn nhả cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, thuận theo môi cô hôn xuống phía dưới, cấn cấn hai cái trên xương quai xanh rồi mới hôn xuống ngực cô, kim lòng không được ngậm lấy điểm hồng hồng trước ngực cô, cấn thận liếm mát.

Nam nhân trên người cô nằm im không nhúc nhích, bàn tay to cuối cùng cũng chen vào giữa hai đùi cô mò tới cửa hoa huyệt, hắn hưng phấn chen một ngón tay thô dài vào trong.

“A...” hoa huyệt lại không tự chủ tiết ra mật dịch để thích ứng với dị vật xâm lấn.

Bầu ngực mềm mại bị hắn cấn không ngừng dâng lên cảm giác tê dại cùng đau nhức, trên người cũng dần dần mất đi khí lực giãy dụa,

c cuối cùng nhận ra sức lực của mình quá là nhỏ bé như hạt cát giữa sa mạc, Lô Vỹ Tinh cùn thỏa hiệp khẽ cấn chặt cái lưỡi đang chạy loạn trong miệng hắn, điên cuồng mút mát.

Cùng lúc đó hai tay hắn bóp chặt eo cô, nâng mông cô dán sát vào hạ thân mình, cự vật nhanh chóng đặt trước hang động, sau đó chôn sâu trong cơ thể cô hưng phấn dung nhập.

“Ừm... Ừm...”

Lô Vỹ Tinh bị hắn xâm nhập nước nở thành tiếng, bản thân vẫn không quên thẳng lưng nghênh đón hắn, trêu chọc khiến hắn càng thêm điên cuồng.

Hắn đã là đối tượng đến phát điên, cô còn trêu chọc, thế là động tác càng mạnh hơn, cơ hồ muốn làm cô bay ra ngoài.

“A... Chậm một chút... Ông xã... Em không được... Anh... Chậm một chút... A... Nhẹ chút...”

“Ông xã?”

Ninh Kiến Thần nở nụ cười tà ác.

“Em đã nghe câu ‘chồng mà không đề vợ thì không phải là người đàn ông tốt’ chưa?”

Còn có cả câu đó? Lô Vỹ Tinh tròn mắt nhìn hắn.

Cuối cùng Ninh Kiến Thần cũng tha cho miệng cô, nhưng lại mở rộng đùi cô tối đa, nửa thân dưới lại mạnh mẽ đâm vào khiến Lô Vỹ Tinh càng kêu lớn.

Thấy tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, khoái cảm trong cơ thể cô càng lúc càng nhiều, hoa huyết mẫn cảm không ngừng bị ma sát, cuối cùng Lô Vỹ Tinh hét lên một tiếng đã lên đỉnh.

Hoa huyết run rẩy phun ra một lượng lớn dịch mật, tất cả đều bị gậy thịt của Ninh Kiến Thần ngăn lại ở thành âm đạo, theo tiết tấu ra vào mạnh mẽ của hắn phát ra tiếng động ‘Phạch phạch’ khiến người khác mặt đỏ tim đập.

Hoa huyết của cô lúc lên đỉnh không ngừng vận vẹo khiến Ninh Kiến Thần có chút đau, thế là kéo cô dậy, để cô ngồi trên người mình, bàn tay nắm lấy hông cô nâng lên rồi kéo quy đầu ra đến cửa hoa huyết, sau đó buông tay ra để cô ngồi xuống.

“A...”

Kích thích quá lớn khiến Lô Vỹ Tinh kêu thét, cô sợ nhất tư thế này, cô vừa sợ vừa đau, bắt đầu van xin

“A...Thần...không được... Xin anh...”

Ninh Kiến Thần lật người cô lại, xâu xa cắm gậy thịt vào nơi sâu nhất của cô, khe vuốt phần bụng hơi nhô của cô, ánh mắt nóng bỏng.

“Căng quá... A a... Rút ra đi.... Rút ra ngoài đi.... Xin anh.... Đừng đi vào nữa.... A...”

Lô Vỹ Tinh chịu không nổi kêu gào cầu xin, hoa huyết không khống chế được co bóp, bấp chần ở hông hắn khuỵu loạn xạ.

Ninh Kiến Thần cuối cùng cũng không thể chịu được lần co rút này của cô, gậy thịt kịch liệt run theo, tinh dịch nóng bỏng phun ra.

Sau khi lên đỉnh Ninh Kiến Thần nằm bên Lô Vỹ Tinh ị trướng rất khó chịu, thở ra một hơi, liền đưa bàn tay nhỏ bé chống trước ngực hắn nghẹn ngào năn nỉ

“Thần, người ta khó chịu, anh rút ra được không?”

”Hử??? em gọi ai?”

“Thần.”

Ninh Kiến Thần nhấn mặt.

“Không đúng. Lúc này e gọi khác lắm cơ mà.”

Xin chúa. Chẳng lẽ hắn bắt cô gọi hắn là...????

Dù sao cũng chỉ mới là bạn giường, hắn còn chưa nói yêu cô hay tỏ tình với cô nữa nga.

Lô Vỹ Tinh nghĩ đến viễn cảnh Ninh Kiến Thần tỏ tình cô. Rùng mình một cái.

Thôi bỏ đi. Chuyện đó là vô khả năng.

Thấy Lô Vỹ Tinh trầm ngâm không nói gì, Ninh Kiến Thần liền xâu xa mà hẩy hông.

“A... Anh mau rút ra, căng lắm.”

Cảm giác hắn vừa cứng lên, bụng Lô Vỹ Tinh càng trướng khó chịu, không chấp nhận được.

“Vậy nói đi. Tôi muốn nghe.”

Ninh Kiến Thần...không phải là đang làm nũng chứ??

Nhìn thấy ánh mắt đang chờ đợi của hắn, Lô Vỹ Tinh ho khan một tiếng.

“Khụ...ông...ông xã.”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-em-lam-diem-tam>